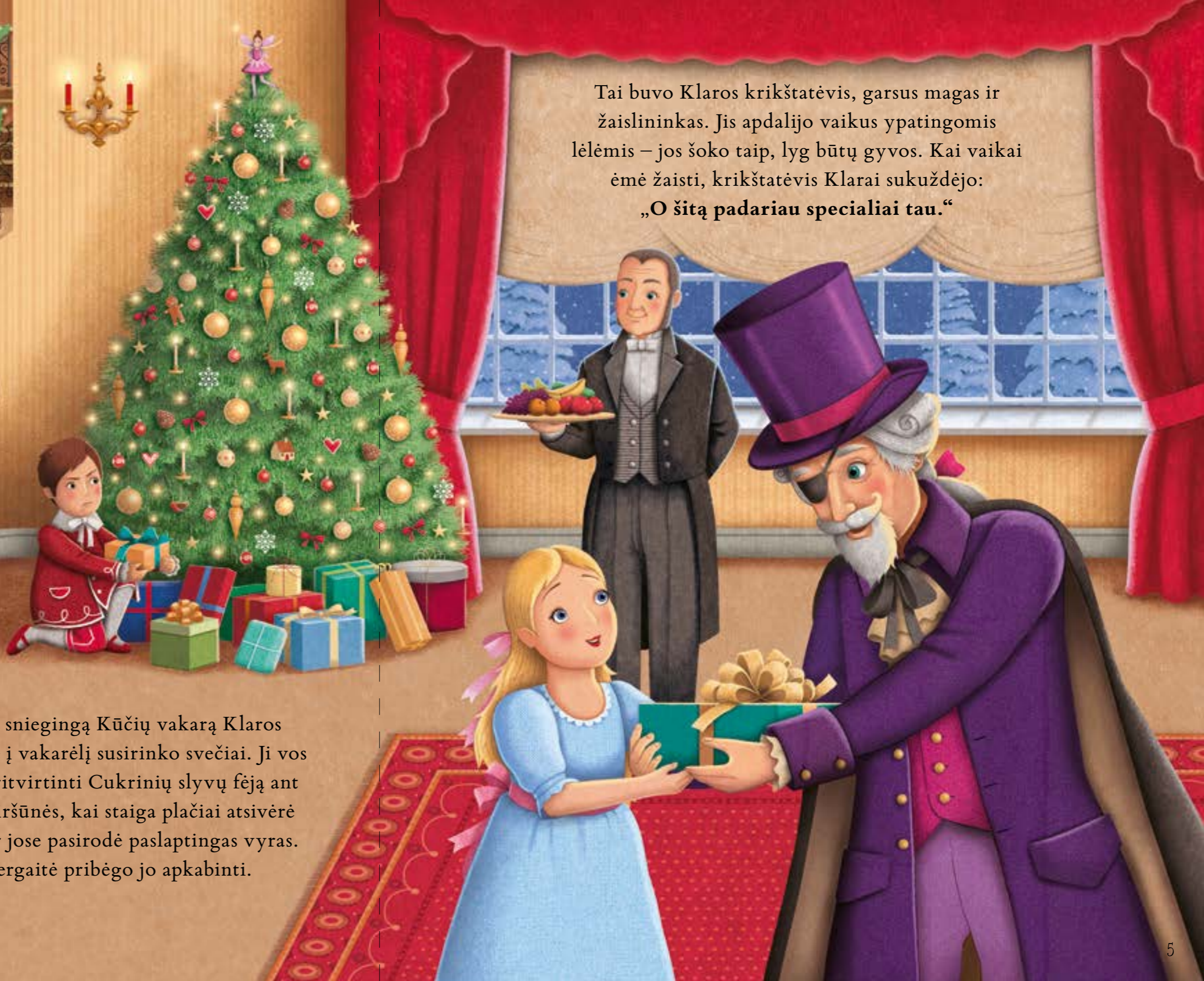

Vieną sniegingą Kūčių vakarą Klaros namuose į vakarėlį susirinko svečiai. Ji vos spėjo pritvirtinti Cukrinių slyvų fėją ant eglės viršūnės, kai staiga plačiai atsivėrė durys ir jose pasirodė paslaptingos vyros. Mergaitė pribėgo jo apkabinti.

Tai buvo Klaros krikštatėvis, garsus magas ir žaislininkas. Jis apdalyjo vaikus ypatingomis lėlėmis – jos šoko taip, lyg būtų gyvos. Kai vaikai ėmė žaisti, krikštatėvis Klarai sukuždėjo:
„O šitą padariau specialiai tau.“

Jis ištiesė jai žaislinį kareivėlį – spragtuką, kuris dar labiau nei kitos lėlės panėšėjo į gyvą. „**Rūpinkis juo, jis stebuklingas**“, – tarė krikštatėvis Droselmejeris, ir Klarai pasirodė, kad Spragtukas jai nusišypsojo.

Tačiau Klaros brolis Fricas irgi norėjo Spragtuko. Įpykęs čiupo jį Klarai iš rankų ir sviedė ant grindų. **TRIOKŠT!**

Iš Klaros akių pasipylė ašaros, nes jos mylimas Spragtukas perlūžo perpus. „**Nesijaudink**, – paguodė ją krikštatėvis Droselmejeris. – **Padėk jį po egle. Rytą jis bus sveikutėlis.**“ Tada kažką pašnibždėjo žaislui.

Svečiams išsiskirsčius, Klara negalėjo užmigti. „**Tikiuosi, Spragtukui viskas gerai**“, galvojo ji. Mergaitė pirštų galais nutipeno laiptais žemyn ir susirangė po eglę šalia žaislo. Kai jos akys ėmė merktis, laikrodis išmušė vidurnaktį. Klara pažvelgė aukštyn ir jai pasirodė, kad eglė darosi vis didesnė ir didesnė...

...o gal pati Klara ėmė trauktis! Staiga pasigirdo keistas trepsėjimas ir iš šešėlių išlindo milžiniškų pelių armija. Klarai nespėjus išsigąsti, pažįstama figūra tarė: „**Aš nugalėsiu pelių karalių.**“ Tai buvo Spragtukas. Jis tikrai atgijo!

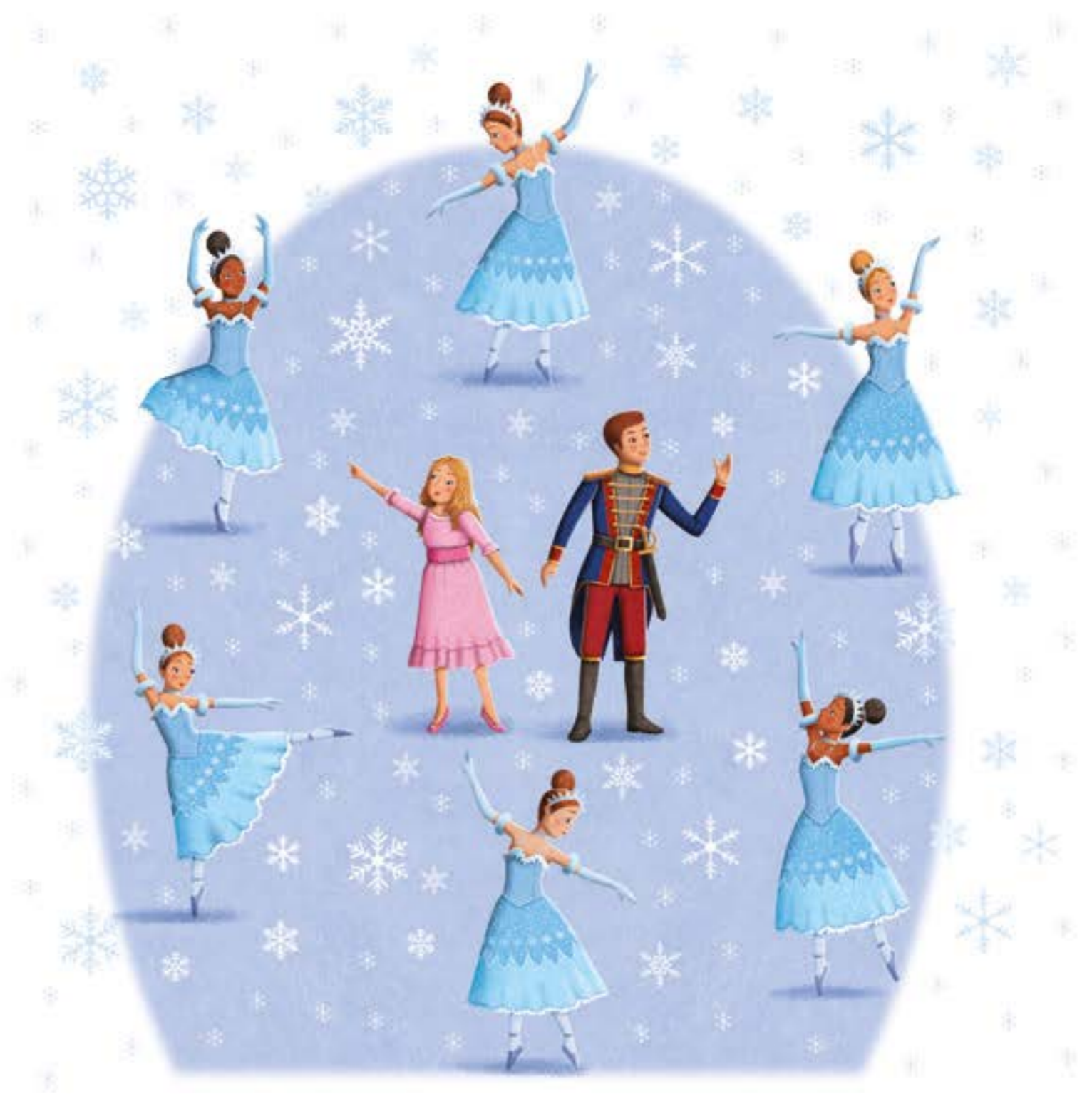
! ATAKA!

Spragtukas ir jo žaislinių kareivių armija ėmė kautis su pelėmis. BUM! – iššovė saldainių patrankos. Klara manė, kad mūšis niekada nesibaigs, bet staiga pamatė, kad Spragtukas atrodo pavargęs. „O ne, Fricas tikrai jį sužalojo“, – tarė sau.

Pelių karalius iš užpakalio prisėlino prie sužeisto Spragtuko ir iškėlė kardą. „Ne!“ – sušuko Klara. Ji nusimovė šlepetę ir sviedė ją į milžinišką pelę. Pelių karalius susvirduliavo ir kaip pakirstas griuvo ant žemės.
KEBERIOKŠT!

„Tu išgelbėjai mane, – tarė Spragtukas.
Lyg mostelėjus burtų lazdele, jis pavirto į gražų prinčą
ir Klara pamatė, kad jie stovi stebuklingame miške. –
**Atsidėkodamas noriu tau parodyti
savo karalystę.**“

Iš dangaus ėmė leisti tviskančios snaigės. Pasiekusios žemę
jos virsdavo balerinomis. „**Neatsilikite**“, – dainavo balerinos
snaigės, ir Klara sekė paskui jas, mirguliuojančias tarp pušų.